

[Stein.]

og udenrigspolitiske Bevægelser, som skal motivere hans Forslag. Vi kan følge Ministeren saa langt og saa længe, han holder sig til konkret udformede Forslag mod Forsyndelser mod den bestaaende Samfundsorden, Spionage, Dokument-Indbrud, Vold og hvad det nu er for Bestemmelser, der er optaget i det foreliggende Forslag; men helt anderledes stiller det sig, naar der bliver Tale om at anvende Retsmaskineriet, ikke over for haandgribelige Forbrydelser, men skønsomt over for Ytringsfrihed og Pressefrihed.

Hver Ting til sin Tid, sagde den højtærede Minister i sine afsluttende politiske Bemærkninger i Gaar, hvor han drog et Skel imellem før og nu. Men Historien gentager sig; nu som før drejer det sig paa den ene eller anden Maade om Kampen om Magten, og Magthaverne vil altid — saaledes som den højtærede Minister nu — henvise til, at de øjeblikkelige Forhold motiverer eller endda nødvendiggør alt det, som de vilde anse for utænkeligt — jeg bruger det samme Ord, som Ministeren brugte i Gaar —, saa længe de selv var i Opposition.

Det er de almindelige Bemærkninger, jeg har fundet Anledning til at gøre i Anledning af Ministerens Udtalelser i Gaar. Detaillerne med Hensyn til de enkelte Paragraffers Udformning, og hvad der her kan siges for og imod, tror jeg man maa gemme til Udvalget.

Jeg vil til Slut kun gøre den almindelige Bemærkning, at dette Lovforslag, hvordan man end ser paa det, dog er saa dybt indgribende og saa omfattende, at jeg synes, det er betænkeligt, at den højtærede Minister fremsætter det paa et sent Tidspunkt af Rigsdagssamlingen, paa et Tidspunkt, hvor vi ved, at denne af andre Aarsager, som Ministeren sagde i Gaar, skal slutte tidligt, og man derfor maaske vanskeligt kan faa Lejlighed til at behandle Forslaget med den Omhu, som netop et Forslag som dette har Krav paa.

Gunnar Fog-Petersen: Det ærede 13de tingvalgte Medlem (Rytter) bebrejdede mig, at jeg i Gaar havde sagt til ham, at han polemiserede — det gælder i øvrigt ogsaa det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Stein) — ikke saa meget imod Lovforslagets Indhold som mod det, man havde ventet der vilde komme, og i den Forbindelse sagde det ærede Medlem, at dette kunde jeg ikke bevise. Nej, det kan jeg ikke, det var en Sigtelse, jeg fremsatte mod det ærede

Medlem, en Sigtelse, som jeg har rimelig Grund til at antage var rigtig. Denne rimelige Grund kan jeg give for det første i de Udtalelser, som det ærede Medlem fremsatte, idet han kom saa højt op, slog sig selv for Brystet aandeligt talt og sagde: Vi er Frihedens Venner, at man maatte faa det Indtryk, at efter Forelæggelsen af disse Ændringer til Straffeloven var Friheden i Fare. Det maa være, fordi man havde ventet sig eller frygtet noget andet end det, der er kommet. Jeg har en Grund til, som for mig er en rimelig Grund til at antage, at det forholder sig saadan. Da det ærede Medlem nu sidst havde Ordet, sagde han vedrørende § 129 og Spørgsmaalet om Rigsdagsudvalg, at jeg havde fremsat en Formodning og spurgt om noget, Ministeren havde givet sit Svar, og den radikale Ordfører havde været tilfreds med dette Svar. Hvor ved det ærede Medlem det fra? Jeg har ikke haft Ordet, siden Ministeren talte. Det er altsaa ogsaa noget, som det ærede Medlem havde ventet, og saa polemiserer han mod det. Det er den Metode, det ærede Medlem bruger. Derfor har jeg rimelig Grund til at fremsætte denne Sigtelse, og da den hverken er eller skal være en Bagvaskelse, vil jeg være sikker paa at blive frikendt efter § 268. Jeg er ikke tilfreds med den Form, som § 129 har — det sagde jeg i Gaar, og det kan jeg gentage i Dag —, har aldrig været det, men jeg har det Haab, at det skal kunne lykkes i Udvalget at faa den ændret paa en tilfredsstillende Maade, saa meget mere som det ærede Medlem sagde — og det er jo rigtigt —, at Ministeren i sit Svar var enig med mig i, at visse Udvalg var undtaget. Naar man er enig om Indholdet, maa man ogsaa kunne finde en Form at udtrykke det paa.

Men i det hele taget tror jeg, at dette Spørgsmaal trænger til en nøjere Prøvelse. Nu nævnte det ærede Medlem det Tilfælde, at en Kommission blev nedsat, og saa vedtog Kommissionens Flertal, at Forhandlingerne skulde være hemmelige, medens Mindretallet ikke mente dette. Jeg ved ikke, om man saa kan sige, at det derved paa Forhaand er afgjort, at det er strafbart at gaa imod Flertallet i en saadan Kommission. Det maa dog vistnok være saadan, at man selv skal have underkastet sig disse Bestemmelser, for at det kan blive strafbart. Endelig har man den Udvej, at man kan tage sit gode Tøj og gaa ud af Kommissionen. Det kan man ikke fra et Rigsdagsudvalg, men det kan man fra en Kommission, og saa gad jeg nok se den Kommission, der vilde sætte Sagen paa Spidsen.

For Eksempel staar det ingeniørlunde